

[Viggo Starcke.]

regering til mere tvangsopsparing eller flere lede tøjsskatter, eller hvornår det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard og den højtærede statsminister, som i 1949 havde det egentlige ansvar for den sidste kronenedskæring, vil gå til en kronenedskæring igen.

Særlig dette er gået i høj grad ud over de gamle, over selvpensionisterne, over dem, der sparer op. Folk har snart lært, at man ikke bliver rigere ved at trykke flere pengesedler eller ved at skabe inflation eller skabe falsk købekraft. De er ved at opdage den ganske elementære sandhed, som de ikke lærer i skolerne, og som sjældent læses i aviserne, at et folk kun bliver rigere ved at producere flere varer eller ved at bytte disse varer på en fordelagtig måde igennem køb og salg i udlandet.

Man vil derfor før eller senere simpelthen blive nødt til at bringe orden i sagerne, og det kan gøres på følgende måde. Man kan bringe orden i pengevæsenet ved at standse finansministerens overtræk i nationalbanken, således at disse overtræk kun kan bruges ved forbigående, små likviditetsvanskeligheder, men ikke kan anvendes til at lave statslån uden lovhjæmmel. Det kan gøres ved at holde op med statsfinansiering af boligbyggeri, ved at holde op med at drysse Marshallmillionerne ud, som netop er givet os til at bringe pengevæsenet i orden, ikke til at ødelægge det eller til at finansiere socialisering og planøkonomi. Man kan bringe orden ved at frigøre handelen med valuta, så at forholdet i værdi og købekraft — mellem kroner og dollars, mellem kroner og sterling f. eks. — bestemmes ved udbud og efterspørgsel igennem fri konvertibilitet. Den fri konvertibilitet vil angive, om pengevæsenet er i orden, og om der importeres mere, end der er råd til, og derefter bør man hurtigst fra regeringens side indlede forhandlinger med nationalbanken om, at nationalbanken overtager ansvaret for et sikkert og hæderligt pengevæsen, som den havde det tidligere.

Den nuværende regering har det nemlig ligesom de foregående regeringer: at den ikke altid kan modstå fristelsen til at lave inflation på fremtidens bekostning. I fjor under åbningsdebatten stillede retsforbundet et dagsordensforslag, og daværende

statsminister Hans Hedtoft afgav et løfte om, at den danske krone ikke igen skulle skæres ned, og at der ikke var nogen grund dertil. Jeg forventer, at den nuværende højtærede statsminister føler sig bundet og forpligtet af tidligere statsminister Hans Hedtofts løfte, og jeg vil gerne bede om, at han vil bekræfte det, når han svarer i morgen.

Vi er så lykkelige, at Danmark i virkeligheden er et rigt land med en meget dygtig befolkning og en stor produktion. Befolkningen har i det væsentlige løst sin del af opgaven både indenfor landbrug, industri, arbejde, håndværk, handel og skibsfart. Det er den forkerte, uhæderlige pengepolitik, som giver os kriserne, og derfor skal pengevæsenet bringes i orden. Men det er ikke nok, for produktionen og rigdomsskabelsen kan blive endnu større, og her indeholdt den højtærede statsministers åbningstale et meget stort lyspunkt, som jeg gerne vil citere (folketingets forhandlinger 1955—56, sp. 10):

„Ved gennemførelse af ændringer i ejendomsbeskatningen må grundskyldstanken videre udbygges og ejendomsskylden afvikles“.

Vi går ud fra, at dette betyder, at den højtærede finansminister vil fremsætte et forslag på linie med det af grundskyldskommissionens flertal foreslåede. Dette vil nemlig føre til, at jordspekulationen standser, og derved vil en af de kræfter, der fremkalder inflation, blive elimineret, idet jordejeren har en interesse i, at kronen forringes, hvorved han kan afbetale sin gæld med ringere kroner, end han har lånt. Den kunstige købekraft, der opstår ved kapitalisering af de samfundsskabte værdier, vil standses på den måde. Jorden vil blive lettere tilgængelig for den unge slægt, hvilket vil have en særlig aktualitet nu, da de store årgange rykker frem. Grundskylden vil sætte os i stand til at lette skattebyrden og standse den onde spiral, der går igennem stigende priser, stigende lønninger, stigende skatter o. s. v., og vi vil kunne gøre det uden indgrib i pristalsreguleringen. Det er nemlig ikke pristallet, der er noget galt med. Det er prisstigningerne, der er problemet. Et folk, der har rekordproduktion, behøver ikke at være i krise og ville heller ikke være det, hvis lovgiverne ville gøre deres arbejde lige